

Suhai Pál

Melosz a félelemről

úgy úszott a szomszéd kerti medencéjében, tempózva,
lassan, körben, farkát éppen csak lebbentve-kanyarítva,
mint valami jókora díszhal az akváriumban, vagy harcsa,
ponty karácsony előtt a fürdőkádban, ostoba állat,
tudatlan élvezve még a reggeli mozgást –

ám ebben élvezet nem lehetett és semmi nem is volt, nyilván,
orrát alig tudta már kiemelni a vízből, ki tudja, mióta
úszott körbe-körbe a síkos és meredek falak közt,
mellső lábait, láttam, kapkodta már s levegőjét...
a mókus ... nem sok esélye maradt már...

de mégse akart a botra kimászni ... félt ... hát ezért törtem át érted
a kerten?! ... a vízbe dobott deszkadarabra mégis kievickélt,
innen a botra ... tartottam tőle én is, ijedten hátha harap, de
mégse, gyorsan elillant ... én meg egy csodával
szegényebben és gazdagabban néztem utána...

Rossz név

Rossz név és rossz csillagzat:
visszás e juss, de épp elég,
hogy mindent hátrahagyjak,
habár maradnom illenék,
e kettő nékem épp elég.

Nem volna az se jó, bizony,
s nektek se volna jó bolt,
mert nincsen áldás rajt, haszon,
megkövezni egy kóbort,
nem volna az se jó, bizony.

Várjátok meg türelmesen,
amíg, fővesztő Ajtony,
átadom önként fegyverem,
hogy fejemet lehajtom,
várjátok meg türelmesen.

Tűrjétek el csak szépen,
de addig szót se, és elég,
míg megfőzöm ebédem,
fortyogjon az a főzelék –
egy szót se addig, mert elég!

Háromszakaszos versek

Ha kihűl, megdagad...

Ha kihűl, megdagad,
s Földet a Nap bekap,
ember ily vis maior
előtt csak meghajol.

De hogyha önmagad
pusztítod el magad,
csak szégyenkezhetem,
hogy fajod egy velem.

Ellened nem a Nap,
verset a vád irat –
de kinek küldjem át,
s ha őszöd megbocsát.

Hogy elcsitultak estelig...

Hogy elcsitultak estelig,
ők is, e mesterek, pedig
be sem tették még lábukat,
s már dőlt a por, a mész szakadt.

Szétverték az egész lakást,
falakat hagytak, semmi mást.
Zengett a ház, úgy jajgatott,
a kő, a vas káromkodott.

S ők is. Túlcordult öntudat
rezgettette a hangjukat.
Mostanra már, hogy menni kell,
pizmognak csak a pemzlevel.

A vers, akár egy kert, kimérve...

A vers, akár egy kert, kimérve,
mondhatni, pontosan olyan:
csak befelé határtalan,
kívül szorítja, fogja léce.

Így nyújtózkodik édenébe
a föld nyirkos mélyeiből
áganként törve egyre föl,
mintha tulajdon ketrecébe.

De mindenütt madár s madárdal:
szárnyak szántanak, égi kék –
egy ölyv is írja énekét:
karmában énekes madárral.